

Atalarımın

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

Evi

—
Çeviren:
Yeşim
Seber
—

Alice Walker

DK

Alice Walker, 1944 yılında Amerika'da doğdu. Yazar, şair, yayımcı, feminist ve aktivisttir. Yoksul bir ailenin sekizinci çocuğu olarak dünyaya gelen Walker sekiz yaşındayken bir kaza kurşunuyla gözünü kaybetti. 1960'larda aktif olarak insan hakları hareketleri içinde yer aldı, Martin Luther King ile çalıştı. Birçok şiir, roman ve öykü yazdı. Dünya barışı için pek çok eyleme katılan Walker İsrail'in Gazze ablukasını kırmaya çalışan yardım filosunda da yer aldı. Walker *Renklerden Moru* adlı kitabıyla 1983'te Pulitzer Ödülü'ne layık görüldü.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Meridian

Renklerden Moru

ATALARIMIN EVİ

Orijinal adı: The Temple of My Familiar

© 1989, Alice Walker

Yazan: Alice Walker

İngilizce aslından çeviren: Yeşim Seber

Yayıma hazırlayan: Aslı Güneş

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-5683-60-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Atalarımın Evi

Alice Walker

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Yeşim Seber

İçinde Tanrıça ışığı olan Robert'a

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Benim hakkında yalan söylemişlerse, her şey hakkında
yalan söylemişlerdir.

-Lissie Lyles

Bölüm

Bir

Güney Amerika'daki anayurttaki Carlotta'nın büyükannesi Zedé bir terziymiş, fakat kadın aslında terziden çok bir dikiş sihirbazıymış. Giysilerin, özellikle de kuştüyü pelerinlerin yaratıcısıymış. Geleneksel köy festivallerinde dansçılar, müzisyenler ve rahipler tarafından giyilen bu pelerinler uzun kuşaklar boyunca kullanılmıştı. Carlotta'nın büyükannesiyle aynı adı taşıyan annesi Zedé küçük bir çocukken tasarımlarda kullanılan tavus kuşu tüylerini almaya gönderilirdi. Tavus kuşlarının sahibi olan şişman ve terli kadın onları kül rengi çiziklerle dolu ellerine aldığı ve güzelim tüyleri birer birer yolduğu sırada küçük Zedé ayakta dikilip beklerdi. Zedé'nin tavus kuşunun çıkardığı, insanın içine dokunan o feryadı anlamaya başlaması o zamanlara rastlar. İlk başta bu kadar güzel (gerçi kabul etmek gerekirdi ki hayvanın ayakları iğrençti) bir mahlûkun neden işkence gören insanı andıran bir ses çıkardığına akıl sır erdirememişti. Bunun ardından papağanlara ve taçlı papağanlara bakan adamı ziyaret eder, acı verici tüy yolma işlemi orada da tekrar edilirdi. Sonra da "bulunmuş tüyler" konusunda uzman ve diğerlerinden daha yoksul, fakat daha huzurlu bir çehreye sahip olan yaşlı kadının evine uğrardı. Yaşlı kadın bulduğu her tüyün tanrılardan gönderilmiş bir

armağan olduğunu düşünür, rahiplerin harikulade başlıklarına yerleştirilmiş eşi benzeri olmayan kuştüyleri töreninin gerektirdiği o özel zarafet ışıltısını yansıttı.

Küçük Zedé her sabah mavili beyazlı düzgün üniformasıyla okula gider, iki uzun saç örgüsü beline değdikçe bir sıcaklık hissedirdi. Lise zamanı geldiğinde saçları kısacık, yani kulaklarının biraz altına gelecek şekilde kesildi. Annesi zamane kuştüylerinin kötü kalitesinden şikâyet ederken kız sabırsızlıkla saçlarını savurup duruyordu. Bu devirde hiçbir kuştüyünün, diye açıklardı annesi, olgunlaşmasına fırsat verilmezdi. Her biri hâlâ nispeten yeşil haldeyken yolunurdu. Bu yüzden kadının kuştüyleriyle bir zamanlar yansıtmayı başardığı katıksız zenginlik artık yitip gitmişti.

Dört bir yanında avokado ve mango ağaçları olan ve biri uyumak, öbürü de yemek pişirmek için kullanılan iki küçük evde sürdürüyorlardı yaşamlarını. Zedé'nin babası ya da kardeşleri yemek pişirmek için kullanılan eve asla girmezlerdi. Ön bahçeleden, balıkçıların kullandığı küçücük Malaya kayıklarının, annesinin tabiriyle suda yüzen tomar tomar kurutulmuş vanilya tohumları misali kayarcasına üzerinde ilerlediği ırmak görülürdü.

Hayat o kadar huzurluydu ki, Zedé yoksul olduklarının farkında değildi. Yoksulluğunun farkına, evlerinden de görülebilen muz plantasyonunda işçi olan babası hastalandığında vardı. Aynı günlerde, tesadüfe bakın ki, köydeki geleneksel festivaller de yasaklandı. Zedé bunların kimler tarafından yasaklandığından yahut babasının deyişiyle “yasadışı” kılındığından emin değildi. En çok da rahipler ellerinde yapacakları hiçbir şey olmaksızın ortada kalmışlardı. Dansçılar ve müzisyenler dans eder, müzik yapar ve *cantina*'larda¹ sarhoş olurlardı, fakat rahipler artık gizleyemedikleri, elden ayaktan düşmüş, beli bükülmüş ihtiyar adam halleriyle, yollarını yitirmişçesine etrafta amaçsızca dolaşırlardı.

---

1. İsp. Meyhane. (ç.n.)

Siyah saçları grileşmeye yüz tutmuş, ufak tefek, yorgun ve kahverengi tenli babası öldüğünde Zede uzak ve gürültülü başkentteki üniversitede geri ödemeli bursla okuyordu. Annesi artık akıl almaz güzellikteki tüylü eşyalarını köyün kıyısında adeta bir gecede yerden bitmişçesine ortaya çıkan muazzam otelin alt katında bir butiği olan ufak tefek, soğuk *gringa*² sarışına satarak hayatını kazanıyordu. Kimi zaman annesi otelin yakınındaki sokakta durur, yaptığı kuştüylü küpeleri, pandantifleri ve şalları ve hatta rahiplerinkini andıran başlıkları satın alan, dar ve tozlu sokakta ayaklarını yere vura vura boydan boya gidip gelen *gringa*’ları seyrederdi. Onlarsa katiyen kadına göz ucuyla bakmazlardı; hatta, annesinin kanaatine göre, katiyen onu görmezlerdi. Yaptığı işler onların üzerinde şahane dururdu durmasına ama bunları üzerinde taşıyanlar pek bir acayip görünürlerdi.

Zede’nin üniversiteden öğretmen adayı olarak mezun olacağı yıl isyanlarla geçmişti. Okula giderken zaman zaman taşlardan, tuğlalardan ve ortalığı yakıp yıkan envai çeşit araçtan korunmak için kaçmak zorunda kaldığı olurdu. Kendisi eylemlerin içinde olan insanların pek farkında değildi. Kimisi çiftçiydi, kimisi de onun gibi öğrenci. Kimisi polisti. Zede’nin de tıpkı annesi gibi fevkalade tek yönlü bir zihni vardı. Piyasanın tümüyle değişmesine, insanların cahilce saçılan turist dolarları uğruna su sızdıran toprak kaplara ve süprüntüden farksız dokumalara yönelmelerine rağmen, Büyük Zede nasıl sanatının inceliklerinden asla vazgeçmediyse, Zede de geç kalmasına yol açabilecek her türlü şeyi görmezden gelerek tıpış tıpış okuluna yürürdü.

Hatta bir anda ortaya çıktığını düşündüğü okulun kapatılması tehlikesinin dahi farkına varmamıştı. Ve günlerden bir gün inanılması güç bir şey oldu: Okul kapandı. Bir tabela bile asılmamıştı. Kapılara düpedüz kilit vurulmuştu. Zede iki gün boyunca

2. İsp. Latin Amerika’da başta ABD olmak üzere İngilizce konuşulan bir ülkeden gelmiş kadına verilen ad. (ç.n.)

dersliklere çıkan merdiven basamaklarının üstünde oturdu. Sınıf arkadaşlarından bazılarının hapse atıldığını, bazılarının da vurulduğunu öğrendi.

Zedé öğretmen olmak için gereken şartları hemen hemen tamamlamıştı, ücra bir yerde, önlüksüz öğrencilerin dolduğu, duvarları olmayan bir okulda ders verme teklifini kabul etti. Komünist olduğu gerekçesiyle tutuklanmasından önceki altı ay boyunca hijyen, okuma yazma ve sayılar gibi temel konularda dersler verdi.

Carlotta cezaevinde dünyaya gelmişti ama Zedé orada geçirdiği yıllardan Carlotta'ya hiç söz etmedi. Zaten burası hapishane olmayan bir hapishaneydi. Ormanın iç kısımlarındaki el konulmuş bir Kızılderili köyüydü. Yerliler oradan "uzaklaştırılmış", bereketli, ancak işlenmesi zor topraklarının tamamına papaya dikilmişti. Tutuklular ihracat piyasası için papaya dikmek, bakımını yapmak ve işlemek üzere köye getirilmişlerdi.

Annesinin kendisiyle birlikte cezaevinden nasıl kaçtığını Carlotta bilmezdi. Belki de babası gardiyanlardan, yani Zedé gibi genç ve güzel bir kadının okuyup yazabilmesine hayranlık duysalar da, içten içe o eğitimsiz adamlardan biriydi. Sonraları Carlotta'nın annesi ırmaktan aşağı doğru tomar tomar kurutulmuş vanilya tohumları misali kayarak giden küçücük ve kıymıktan farksız tekneleri tasvir ettiğinde Carlotta kendilerinin de büyük ihtimalle bu teknelerden birine binerek kaçtıklarını düşünmüştü. Belki de, ABD Sahil Güvenliği tarafından bir deniz yosunu parçasına benzetilerek Panama Kanalı'ndan süzülürcesine geçmiş, sonra da Kuzey Amerika kıyılarına ve San Francisco Körfezi'nin içine sürüklenmişlerdi.

Carlotta'nın kendine ait hatıralarının başladığı yer San Francisco'ydu. Badem gözleri ve ışıldayan siyah saçları olan esmer, ciddi bir çocuktuktu. Birkaç yılda İngilizceyi aksansız konuşabilecek duruma gelmişti; ilk zamanlar Carlotta onunla konuş-

tuğunda Zedé'nin anlamakta güçlük çektiği bir dildi bu. Yıllar sonra Zedé de bu dili oldukça iyi konuşabilecekti ama aksanı o kadar belirgin olacaktı ki konuşması kulağa hâlâ İspanyolcaymış gibi gelecekti. Hal böyle olunca Zedé Kaliforniya'daki devlet okullarında öğretmenlik yapamadı. Yapabilecek olsaydı bile o çekingeniğiyle bu işe girişmeye korkardı.

Şehrin, ayaktakımının yaşadığı bir yerinde, Taylandlı bir bakkalın üstündeki köhne ve kötü aydınlatılmış bir dairede yaşıyorlardı. Çoğu zaman yağmur yağdığı halde kimi insanlar iç mekânlarda yaşamaz, kapı girişlerinde ve terk edilmiş arabalarda uyurlardı. Annesi evin çok yakınında, üç kuruşa uzun saatler çalışılan bir atölyede iş bulmuştu. Annesinin hayatında bir erkek yoktu. Sadece ikisi vardı. Annesinin sorumluluğu yiyecek ve giysi temin etmek, yemek pişirmek ve temizlik işlerini yapmaktı, okula gitmek de Carlotta'nın göreviydi.

Okul onun için mutsuzluk kaynağıydı, fakat olup biten bir sürü kötü şey gibi bundan da annesine hiç bahsetmedi. Zedé otuz beşinde beli bükülmüş, yüzünde bir endişe seğirmesi yer etmiş, asık suratlı ufak tefek bir kadındı; gürültüden, başka insanlardan ve hatta resmigeçitlerden bile korkardı. Cadılar Bayramı'nda eşcinseller kostümleriyle resmigeçit yaptığında Carlotta'yı pencerenin yanındaki tüneğinden çekip almış, storları indirmişti. Fakat Carlotta o arada annesinin evde gizli gizli yaptığı tavus kuşu, süslün, papağan ve taçlı papağan tüylerinden oluşan ve o gri, sisli şehir için fazla görkemli kaçan devasa kuştüylü başlıklardan birini görmüştü. Başlık, elinde kristal asa tutan ufak tefek soluk benizli bir adamın kafasındaydı. Adam onun haricinde üzerine pek az şey giyinmiş gibiydi. Bira içiyordu.

Carlotta Cadılar Bayramı resmigeçidindeki bu anlık görüntüden yola çıkarak annesinin yeni kariyerinin başlangıcına mim koydu. Kadın gündüz saatlerinde üç kuruşa uzun saatler çalıştığı atölyede blucinler, *country* ve *western* tarzı gömlekler, kravatlar

dikiyordu. Evde genellikle pirinç ve fasulye yerlerdi. Annesinin artırmayı becerdiği parayla büyük ithal malları mağazalarından birinden kuştüyleri satın alırlardı. Eninde sonunda Carlotta da World Import adındaki bu mağazalardan birinde ilk önce depo-da ve annesinininki gibi ülkelerden (Güney Amerika'yı *kendi* kıtası olarak düşünmezdi) gelmiş fazlasıyla ucuz, fazlasıyla rengârenk ve hoş bir görüntüye sahip kolilenmiş malların arasında bir temizlikçi, ardından yerdeki malları düzenleme elemanı ve nihayet kasiyer olarak çalışacaktı.

O sırada üniversiteye girmişti, sadece yazları ve okuldan sonra çalışabilecek durumdaydı. Hayatının çok daha sonraki dönemlerinde çiftlik ekipmanı imal eden bir fabrikada çalışan ve her gün bir el arabasını ittirerek giriş kapısındaki bekçilerin önünden geçen adamın hikâyesini duydu. Her gün kuşku içindeki bekçiler el arabasının boş olup olmadığını kontrol ediyorlardı. El arabası her zaman boştu. Adam yirmi yıl sonra zengin olduğunda onlara ne çaldığını anlattı: El arabaları. Carlotta için de aynısı geçerliydi; adamdan tek farkı onun bir şeyin tozunu alıyormuş gibi daima elinde tuttuğu kuştüylerini çalmasıydı. Genellikle tavus kuşu tüyleriydi bunlar. Yıllar içinde onlardan elinde bohçalar dolusu oldu, çünkü annesi altmışlı yıllardaki rock yıldızlarının, kuştüylerine “meraklı olduklarını” ve ayrıca tek bir gösterişli tavus kuşu pelerin karşılığında hem kendisini hem de Carlotta'yı bir yıl boyunca besleyip giydirmesinin mümkün olduğunu keşfetmişti.

Üniversitedeki son yılında Carlotta bu pelerinlerden birini onun bile varlığından haberdar olabileceği kadar meşhur bir rock yıldızına teslim etti; başında bir saç bandı olan ve Carlotta'ya göre kendisi gibi bir şeyi andıran çelimsiz, koyu kahverengi tenli bir adamdı bu. Carlotta'nın adamda gördüğü şey siyahlığı değil Yerli haliydi. Bunu adamın ona gerçekten baktığı, gerçekten gördüğü gibi görmüştü. Bir şamanın dingin, etrafına karşı kayıtsız konsantrasyonu ile bakmıştı ona. Kafası iyiydi ama öyle

bile olsa... Carlotta rock yıldızlarına ve maiyetindekilere bir sürü pelerin, şal, başlık, boncuklu ve kuştüylü saç bandı, sandalet ve blucin teslim etmişti, insanlarsa onun getirdiklerini deneme heyecanı içinde Carlotta'yı görmemişlerdi bile. Kuştüylü giysilerdeki sihrin nasıl gerçekleştiğini hiç sorgulamamışlardı. Annesinin iğne izleriyle dolu parmaklarını, seğiren yüzünü ve gözlerini hiç merak etmemişlerdi. Carlotta onlardan böyle şeyler yapmalarını beklemiyordu. Bu insanlar ona gaddar davranırlardı. Carlotta onların tipinden, fazlasıyla soluk benizli ve kaba saba, ıslak hallerinden nefret ederdi; onların o her daim aşırı derecede pervasızca sergilenen uyuşturucularından tiksiniyordu. Kuştüylü pipolar ve çukur kaplar hep çok satan mallardı, annesinin onlarla neler yapıldığını bildiğinden yahut bunu umursadığından da emin değildi. Carlotta kadın ya da erkek müşteri (annesinin onlar için kullandığı tek sözcük buydu) aynadaki kendi yansımasına hayran kalmayı bırakana ve her daim bulunması zor çek defterini uyusuk bir şekilde orada burada aramaya başlayana kadar sessizce, dikkat çekmeden "tıpkı bir Yerli" gibi beklemeyi öğrenmişti. Çoğu zaman ona indirim yaptırtmaya çalışırlardı. Bazen Carlotta onlarla annesinin anlaşılması olanaksız İspanyolcasıyla konuşur, dillerini anlamıyormuş gibi yapardı. Kimi zaman bir baloya yahut bir resmigeçide gitmeye hazırlanan, özellikle mutlu bir müşteri Carlotta'ya küçük bir bahşış verir ya da onun hoş bir kız olduğunu fark ederdi.

Carlotta "hoş" bir kız değildi. Güzel olabilirdi. Kaygılı ve tetikte bekleyen gözleri (hâlâ vanilya tohumu kabuğundan yapılmış teknede gergin bir şekilde suyun üzerinde yol alıyor olması ihtimal dahilindeydi), asık bir suratı, gülümseyene kadar gülümsemiği hayal dahi edilemeyecek bir ağzı vardı. Gel gör ki, kız etrafına mis gibi bir kokuyu andıran, adeta tropik bir atmosfer yayardı. Erkekler ona baktıklarında akıllarına Pasifik'teki uzak yerleri gösteren televizyon reklamları gelirdi, fakat onu gerçek

anlamıyla gördüklerinde –ki bu da enderdi– akıllarına anavatana yakın kuru ve çorak alanlar gelirdi. Carlotta onlara yağmuru düşündürdü.

Belki de bunun sebebi, başındaki o ıslakmış gibi görünecek kadar kapkara saçlardı. Ya da ışığı toplayıp sonra da geri yansıtıyormuş gibi duran kirpikleriydi. Saç çizgisinin ilerisinden çıkan, şakaklarından ve alnından yüzüne dökülen saçlar bile normalde düz olan bir saçta duştan sonra oluşan incecik buklelere benzer bukleler oluştururdu.

Rock yıldızı Arveyda bunların hepsini gördü. Pelerini de gördü. Onu üzerine giyindi. Pelerindeki kör tavus kuşu, gözlerinin rengârenk sağanağıyla göz kamaştırıcıydı. Kızın fal taşı gibi açılmış gözlerinin önünde caka satarak yürüdü. Başka hiç kimsenin aklından bile geçmemiş şeyi söyleyen o oldu.

Pelerini üstünden çıkararak onu kızın omuzlarına yerleştirdi ve kızı aynaya doğru döndürdü.

“Ama tabii ya” dedi adam, “bu sadece senin için yapılmış.”

Carlotta ikisinin aynadaki görüntüsüne baktı. Adamın koyu kahverengiliğine; onunkine benzeyen burnuna, onunkine benzeyen (fakat oyunbaz ve kurnaz olan) gözlerine; birbirine dolanmış kıvrırcık saçlarına baktı. Biçimli dudaklarına baktı. Küçük ellerine baktı. Özenle eskitilmiş, üzerine tam oturan blucinin içinde alçakta ve fiyakalı duran şehvetli kalçalarına baktı. Ve bir de adeta onun ikizi olan kendisine baktı. Daha açık ten, daha düz saçlar, vanilya tohumundan tekne gözleri –ama...

“Yani demek istiyorsun ki tam bana göre yapılmış” dedi, aksansız konuşmasına rağmen kendi kulağına aksanlı gibi gelen bir sesle. Bunun sebebi de sadece görüntüsünün aldığı biçimdi.

Adam bir kahkaha attı. Onu kucakladı.

“Tam bize göre.”

Adam pelerinin karşılığında beş bin dolar ödedi, Carlotta bu parayı mutluluktan uçarak annesine götürdü. Bu, Zed’e ömrü

hayatında ödenmiş en büyük meblağdı. Carlotta o parayla bir araba satın alacaklarını biliyordu.

Arveyda'ya, kız kardeşine ısmarlandığını varsayarak teslim ettiği sonraki pelerin aslında Carlotta için yaptırılmıştı. Arveyda kendi pelerini bazen sahneye çıktığında giymesine rağmen (çünkü bu insanın üstünden çıkaramayacağı kadar mükemmel bir görüntü oluşturur, hayranlar çılgına dönerlerdi) pelerinlerini birlikte halkın arasında giyebilecekleri tek yer resmigeçitlerdi.

Annesinin diktiği sihirli pelerinlerin içinde ikisi de gerçekten bir kuşun tüyleri olmuştu.

Adam “Yediklerin bir fark yaratır” diye akıl vermişti ona. Carlotta'ya kalsa şekerlemelerden –çikolatalı pastalardan ya da *Twinkies*'den³ ve mecburi pirinçle fasulyeden başka hiçbir şey yemezdi. Meyveden nefret ettiğini düşünürdü.

“Sen şimdi gençsin” demişti adam, “ve doğa senin güzelliğini elinde tutmana yardım ediyor. Ama günün birinde o da senin tüyler ürpertici yeme alışkanlıklarından bıkip usanacak ve duracak. Bakalım o zaman ne durumda olacaksın?”

Carlotta annesini düşündü: Onun nasıl yaşlı göründüğünü. Cildinin nasıl yorgun, saçının nasıl ışıltıdan yoksun olduğunu. Kadının arka dişleri dişetinden koparak düşüyordu.

Arveyda üst üste yığılmış ipek kılıflı minderlerle boyu yükseltilmiş bir yatakta yan tarafına yatmıştı. Ortam buram buram tüt-sü kokuyordu, bir Hint yemeğinin varla yok arası kokusu... Oda dumanlı gölgelerle kaplıydı; sadece tek bir panjur parktan gelen ışığı içeri alacak şekilde ayarlanmıştı.

“Sen zenginsin” dedi kız. “Canın ne isterse yiyebilirsin.” Ar-dından kendi kendiyile çelişerek dedi ki, “Diyetin insanın görünümüyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bütün mesele genler.

3. “Kremalı Dolgulu Altın Sünger Kek” olarak pazarlanan bir Amerikan keki.

Bazı çok yoksul insanlar” –artık kendini yoksul olarak görmüyordu– “ihtiyarlıklarında bile çok güzel kalabiliyorlar.”

Arveyda alçak sesle “Yoksullar ancak ihtiyarladıklarında en iyi görüntülerine kavuşurlar” dedi. Kızın yüzünü ve kulağının önüne düşen incecik saç tutamını okşayarak “çünkü o noktaya kadar varabilmeyi başarmışlardır. Yine de bir risk” diye sözlerine devam etti. “Ah” dedi, “genler de bunun bir parçasıdır.” Yatağın yanı başındaki duvarda boydan boya uzanan aynaya yansıyan kendi incecik vücuduna hayran kaldı. Babasının vücudunu, o hiç görmediği vücudu hayal etmeye çalıştı. “Fakat iyi gıda geri kalanın en büyük kısmını oluşturur.”

Carlotta onu ziyarete gittiğinde adam ona taze meyve suları, çerimoya, guava ve papayayla tepeleme doldurulmuş büyük servis tabakları ikram ederdi. Kendisi mangoya düşküncüydü. Gerçi sadece Meksika’dan gelenlere. Haiti’den gelen mangolardan tat alamazdı. “Sefalet yüzünden, anlarsın ya.”

Carlotta onun yediklerini, onun yediği gibi yiyerek daha da incelmişti. Sabahleyin katiyen ağır hiçbir şey yenilmezdi. Gecenin bir yarısında bile varsa yoksa meyve.

Kremalı pasta ve et yemenin insanları katile dönüştürdüğünü söylerdi adam.

Jogging yapardı.

Kız onunla birlikte Golden Gate Parkı’nda jogging yaparken kendisinininkine benzeyen ve nasıl oluyorsa, Körfez Bölgesi’nde akrabalarının bulunup bulunmadığını merak etmesine yol açan çehreler gördü. Birtakım başka etnik, “egzotik” grupları ayırt eder hale geldi. Nedendir bilinmez Carlotta en çok aynalar, çanlar, kabuklar ve boncuklarla kaplı canlı renklerdeki alacalı giysiler kuşanmış ve minik bebeklerini sırtlarında taşıdıkları esnada ona özellikle etkileyici ve kadim görünen Hmong halkını severdi. Bebek takkelerinin tepesindeki tüylü top (acaba nasıl yapılmıştı bu?) Carlotta’da elini uzatıp dokunma arzusunu uyandırırды.

Zedé'ninkinden bile daha yabancı bir dilin içine hapsolmuş bebekler ve anneleri yerel dükkânlardan sakın sakın alışveriş yaparlardı. Şu ya da bu Amerikan malını işaret ederek. Hayret nidaları çıkararak. Paralarını mağazalardaki her daim sabırlı, saygılı ve meraklı tezgâhtarlara uzatarak. Bebek giysilerinin yapımına sirayet etmiş bir kültüdü bu. Yerliler (öğrendiğine göre "Yerliler" olarak adlandırılmış olmalarının sebebi bir İtalyan kâşifin, ilk bakışta onların *in dios*, yani Tanrı'nın halkı olduklarını düşünmesiydi) haricinde Kıta Amerika'sındaki hiç kimse bir kültür olarak böylesine güçlü ve rutin bir estetik yaratacak kadar uzun yaşamamıştı. Bir Hmong bebeğine bakardınız ve bebeğin akıbetinin ileride kendisini şehrin en az renkli ve en az kültürlü caddelerinden birinin suç oranı yüksek kesiminde bulmaktan ibaret olması içinizi acıttı. Carlotta ayrıca Samoalı kadınlara da bayılırdı. Onların o karakteristik be-densel ağırlıklarına ve kare biçimli çenelerine, dış görünüşlerine yansımış iyi huylarına ve vakarlı hallerine bayılırdı. Yapmacıksız kraliçelerdi onlar. Bir de Balili erkekler vardı; şehirde etraflarında var olan cama ve betona baktıkları sırada yüzlerinde oluşan dehşet ifadesinden Carlotta onları her zaman tanıyabilirdi. Onlar yoldan çıkmazlardı, hem de hiçbir zaman.

Arveyda nefes nefese "Düşünmek insan zihni için neyse, egzersiz de vücut için odur" dedi.

Hiçbir zaman egzersiz yapmamış, fakat annesinin getir götür işleri için daima hareket halinde bulunan Carlotta rahatlıkla koşuyordu. Nefes alıp veriyor, koşuyor ve hiçbir zaman bunları birbirinden ayrı olaylar şeklinde düşünmüyordu. Biçimli bacakları hızla hareket ederek adamın önüne geçti. Daha sonra adamın evinde duş alacak ve onun güneşin altındaki yatağına uzanacaklardı.

Günümüz Amerikan edebiyatının önemli yazarlarından Alice Walker, kült romanı *Renklerden Moru*'ndan sonra bu kez köklere, atalara ve aşkın binlerce yıllık yankısına dönüyor.

Güney Amerika'nın ormanlarından modern San Francisco'ya; Afrika'dan kopup gelen hafızalardan kadınların derin iç dünyalarına uzanan bir çizgide, *Renklerden Moru*'nun karakterleri Celie ve Shug'ın gölgesi bu kez başka insanların hayatlarına geçiyor.

Atalarımın Evi'nde bütün karakterler kendi çalkantılı yaşamlarıyla baş edebilmek için atalarının acımasız hikâyeleriyle yüzleşmek zorunda.

Walker'ın "son beş yüz bin yılın romantizmi" dediği bu büyülü anlatı; mitolojiyle hafızayı, aşk ile iyileşmeyi, kişisel geçmiş ile kolektif olanı buluşturuyor. Her karakter, kendi yarasını anlamaya çalışırken aynı soruyu soruyor: *Aşk sadece şimdiye mi aittir, yoksa geçmişin içinden mi gelir?*

"Bu romanın zenginliği şaşırtıcı, hatta baş döndürücü. İçinde yüzlerce tema ve konu dönüp duruyor; onlarca karakter, zaman ve mekânın girdabı... Hiçbiri yüzeysel değil: Tüm karakterler tutkulu birer aktör ve acı çeken bireyler. Konuştukları her şey çok önemli, gerçekten hayat memat meselesi. Dostoyevski'nin karakterleri gibi; durmadan büyük ahlaki soruları ortaya atıyor, birbirlerini özbilgiye, dürüstlüğe, hayata katılmaya doğru itiyorlar."

— Ursula K. LeGuin

